KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) 2021/931

av den 1 mars 2021

om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller tekniska tillsynsstandarder för att specificera metoden för att identifiera derivattransaktioner med en eller flera väsentliga riskdrivare vid tillämpning av artikel 277.5, formeln för beräkning av regulatoriskt delta för köp- och säljoptioner som placerats in i ränteriskkategorin och metoden för att avgöra om en transaktion är en lång eller kort position i en primär riskdrivare eller i den väsentligaste riskdrivaren i den givna riskkategorin vid tillämpning av artikel 279a.3 a och b i schablonmetoden för motpartsrisk

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 ([1]), särskilt artikel 277.5 tredje stycket och artikel 279a.3 tredje stycket, och

av följande skäl:

(1) Instituten bör identifiera en derivattransaktions riskdrivare genom att fastställa de riskfaktorer som transaktionens kassaflöden är beroende av. För att säkerställa att instituten följer en harmoniserad metod för denna identifiering bör de åtminstone beakta de riskfaktorer som förtecknas i del tre avdelning IV kapitel 1a avsnitt 3 i förordning (EU) nr 575/2013.

(2) Metoden för att identifiera derivattransaktioner med endast en väsentlig riskdrivare, i syfte att placera in dessa derivattransaktioner i den relevanta riskkategorin, bör vara enkel för alla fall där derivattransaktionens primära och enda väsentliga riskdrivare omedelbart kan urskiljas genom transaktionens egenskaper och kassaflöden.

(3) Institut använder räntevalutaswappar i mer än en valuta för att säkra valutarisken till följd av finansiering eller investering i utländsk valuta. Även om sådana transaktioner i första hand är beroende av riskdrivare för valutakurser kan de också vara beroende av andra riskdrivare, såsom riskdrivare för räntor. Men eftersom marknadserfarenheten visar att effekten av dessa andra riskdrivare mycket ofta är oväsentlig för dessa särskilda transaktionstyper, bör detta, om en transaktion är av denna typ, räcka för att identifiera dessa transaktioner som derivattransaktioner med bara en väsentlig riskdrivare.

(4) Oavsett en derivattransaktions egenskaper och kassaflöden bör de räntesatser som används för att diskontera transaktionens kassaflöden (nedan kallad *diskonteringsräntan*) inte betraktas som en väsentlig riskdrivare. Att kräva att institut ska ta hänsyn till diskonteringsräntan i metoden för att identifiera derivattransaktioner med bara en väsentlig riskdrivare skulle vara oproportionerligt och betungande, eftersom empiriska erfarenheter visar att denna riskdrivare vanligtvis har en mer begränsad effekt på derivattransaktioners värde än de andra riskdrivare som deras kassaflöden härrör från.

(5) För derivattransaktioner som har fler än en riskdrivare bör instituten ta hänsyn till känsligheterna och volatiliteten hos den underliggande tillgången för att identifiera de riskdrivare som är väsentliga i varje riskkategori och den väsentligaste av dessa riskdrivare i varje riskkategori.

(6) För derivattransaktioner som har fler än en riskdrivare och där dessa riskdrivare hänvisar till olika riskkategorier är det kanske inte möjligt att avgöra vilken av dessa riskdrivare som är väsentlig, även om hänsyn tagits till känsligheter och volatiliteten i transaktionens underliggande tillgång. I sådana fall bör instituten, som en enkel konservativ alternativ metod, betrakta transaktionens alla riskdrivare och följaktligen hänföra derivattransaktionen till de riskkategorier som motsvarar dessa riskdrivare på basis av de väsentligaste riskdrivarna inom varje riskkategori.

([1]) EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

(7) Metoden för att identifiera derivattransaktioner med bara en väsentlig riskdrivare bör endast utföras när transaktionen inleds, om bara en riskdrivare har identifierats när dessa derivattransaktioner inleds, eftersom denna enda riskdrivare är en grundläggande egenskap hos dessa transaktioner och därför inte förväntas ändras. Om det vid inledandet har konstaterats att derivattransaktioner har fler än en riskdrivare bör processen för att identifiera den väsentliga och väsentligaste av dessa riskdrivare genomföras kvartalsvis, så att eventuella förändringar i dessa transaktioner på lämpligt sätt kan återspeglas i inplaceringen av dessa derivattransaktioner i de relevanta riskkategorierna.

(8) Enligt artikel 279a.3 a i förordning (EU) nr 575/2013 ska den formel som ska användas för beräkningen av regulatoriskt delta för köp- och säljoptioner, som placerats in i ränteriskkategorin och som är tillämplig under marknadsförhållanden där räntor kan vara negativa, specificeras i enlighet med utvecklingen av internationella regler. Den 22 mars 2018 offentliggjorde Baselkommittén för banktillsyn ([2]) svar på vanliga frågor om Basel III-schablonmetoden för mätning av motpartskreditriskexponeringar och förklarade att regulatoriskt delta för ränteoptioner i händelse av en negativ räntemiljö bör fastställas i enlighet med en särskild formel, där ett lambdaskift (λ-skift) tillämpas på avista- eller terminsräntan och på det lösenpris för optionen som används i den formeln för att säkerställa att avista- eller terminsräntan och lösenpriset för optionen är positiva.

(9) För att göra avista- eller terminsräntan och lösenpriset för optionen positiva bör λ-skiftet vara tillräckligt stort för att instituten ska kunna beräkna det regulatoriska deltat för en transaktion i enlighet med formeln i artikel 279a.1 i förordning (EU) nr 575/2013, men samtidigt vara tillräckligt litet för att inte leda till onödig snedvridning av den regulatoriska deltaberäkningen.

(10) Den regulatoriska volatiliteten, som är en av parametrarna för beräkningen av det regulatoriska deltat, bör fastställas mot bakgrund av den särskilda formeln för beräkningen av det regulatoriska deltat för köp- och säljoptioner i ränteriskkategorin. Inom ramen för unionsrätten anses värdet av den regulatoriska volatiliteten för köp- och säljoptioner i ränteriskkategorin, som fastställts i enlighet med de internationella standarder som antagits av Baselkommittén för banktillsyn, vara lämpligt att använda.

(11) För att göra det möjligt för instituten att avgöra om en transaktion är en lång eller kort position i den primära riskdrivaren, i en väsentlig riskdrivare eller i den väsentligaste riskdrivaren för en viss riskkategori, bör det anges vilken information om en transaktion som instituten bör använda för att göra ett sådant fastställande. För att undvika onödiga bördor för instituten bör de tillåtas att använda samma information som den information de använder för att identifiera väsentliga riskdrivare.

(12) Denna förordning grundar sig på det förslag till tekniska tillsynsstandarder som Europeiska bankmyndigheten har lagt fram för kommissionen.

(13) Europeiska bankmyndigheten har anordnat öppna offentliga samråd om det förslag till tekniska tillsynsstandarder som denna förordning bygger på, analyserat de därmed sammanhängande potentiella kostnaderna och fördelarna och begärt ett yttrande från den bankintressentgrupp som inrättats i enlighet med artikel 37 i förordning (EU) nr 1093/2010 ([3]).

([2]) Frequently asked questions on the Basel III standardised approach for measuring counterparty credit risk exposures, 22 mars 2018.

([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

Metod för att identifiera transaktioner med bara en väsentlig riskdrivare, transaktioner med fler än en väsentlig riskdrivare och för att identifiera den väsentligaste av dessa riskdrivare

Artikel 1

Metod för att identifiera en derivattransaktions riskdrivare

1. I syfte att identifiera transaktioner med bara en väsentlig riskdrivare och transaktioner med fler än en väsentlig riskdrivare ska instituten i inledningen av varje transaktion identifiera transaktionens alla riskdrivare genom att fastställa de riskfaktorer som transaktionens kassaflöden är beroende av, med beaktande av åtminstone de riskfaktorer som avses i artiklarna 325l–325q i förordning (EU) nr 575/2013. De riskfaktorer som identifieras av instituten ska vara transaktionens riskdrivare.

2. Instituten ska inte som riskdrivare för en transaktion beakta de ränteriskfaktorer som används för att diskontera transaktionens kassaflöden.

Artikel 2

Metod för att identifiera transaktioner med bara en väsentlig riskdrivare

1. Efter det att alla riskdrivare för en transaktion har identifierats i enlighet med artikel 1 ska instituten i inledningen av varje transaktion identifiera transaktioner med bara en väsentlig riskdrivare genom att tillämpa följande:

a) Om transaktionens kassaflöden uteslutande är beroende av en riskdrivare som tillhör någon av de riskkategorier som avses i artikel 277.1 i förordning (EU) nr 575/2013, ska instituten identifiera den riskdrivaren som transaktionens enda väsentliga riskdrivare.

b) Om transaktionens kassaflöden är beroende av fler än en riskdrivare och om instituten bara har identifierat en riskdrivare för den transaktionen som väsentlig i enlighet med antingen den metod som anges i artikel 4.3 eller den metod som anges i artikel 4.4, ska instituten identifiera den riskdrivaren som transaktionens enda väsentliga riskdrivare.

2. Genom undantag från punkt 1 får instituten för räntevalutaswappar i mer än en valuta som avses i punkt 2 a i bilaga II till förordning (EU) nr 575/2013 identifiera valutarisken som transaktionens enda väsentliga riskdrivare.

Artikel 3

Metod för att identifiera transaktioner med fler än en väsentlig riskdrivare

Vid tillämpning av artikel 277.3 i förordning (EU) nr 575/2013 ska instituten identifiera alla andra transaktioner än de som avses i artikel 2 som transaktioner med fler än en väsentlig riskdrivare.

Artikel 4

Metod för att identifiera de väsentliga riskdrivarna och den väsentligaste av dessa riskdrivare

1. Efter det att alla riskdrivare för en transaktion har identifierats i enlighet med artikel 1 och om transaktionens kassaflöden är beroende av fler än en riskdrivare, ska instituten identifiera de väsentliga riskdrivarna och den väsentligaste av dessa riskdrivare genom att tillämpa en av de metoder som anges i punkterna 2, 3 och 4, beroende på vad som är lämpligt.

2. Instituten ska tillämpa följande steg när transaktionen inleds:

a) De ska betrakta transaktionens alla riskdrivare som identifierats i enlighet med det förfarande som anges i artikel 1 som väsentliga riskdrivare.

b) För varje riskkategori som motsvarar dessa väsentliga riskdrivare ska de som den väsentligaste riskdrivaren identifiera den riskdrivare som motsvarar det högsta tillägget för riskkategorin av dem som avses i artiklarna 280a–280f i förordning (EU) nr 575/2013.

3. Instituten ska tillämpa följande steg när transaktionen inleds och därefter minst en gång i kvartalet:

a) De ska beräkna deltariskkänsligheterna i enlighet med artikel 325r i förordning (EU) nr 575/2013 för varje riskdrivare som identifierats i enlighet med artikel 1 i den här förordningen.

b) De ska beräkna de viktade känsligheterna i enlighet med den formel som anges i artikel 325f.6 i den förordningen på grundval av de känsligheter som beräknas i enlighet med led a.

c) För var och en av de riskkategorier som avses i artikel 277.1 i den förordningen ska de beräkna det riskklasspecifika kapitalbaskravet för marknadsrisk i enlighet med den formel som anges i artikel 325f.8 i den förordningen, på grundval av alla de viktade känsligheter som avses i led b för riskdrivare som har hänförts till den riskkategorin.

d) De ska rangordna alla de riskklasspecifika kapitalbaskraven för marknadsrisk som avses i led c från det största till det minsta i absoluta tal, för att erhålla en monotoniskt minskande sekvens av poster där post a_1 är den största absoluta termen, a_2 är den näst största absoluta termen osv.

e) De ska för varje post a_i som beräknats och rangordnats i enlighet med led d och i den ordning som följer av deras rangordning kontrollera om följande villkor är uppfyllda:

$$\frac{\sum_{j=1}^{i} a_j}{\sum_{k=1}^{6} a_k} < Y\%$$

där

i = det index som anger de riskkategorier som avses i artikel 277.1 i förordning (EU) nr 575/2013, rangordnade i enlighet med led d och i den ordning som följer av den rangordningen,

$Y\%$ = 60 %

f) Följande ska betraktas som väsentligt:

i) De riskdrivare som motsvarar de riskkategorier för vilka villkoret i led e i denna punkt är uppfyllt.

ii) De riskdrivare som motsvarar den första riskkategori för vilken detta villkor inte är uppfyllt.

g) De ska för var och en av de riskkategorier som motsvarar riskdrivare som inte är väsentliga i enlighet med led f kontrollera om följande villkor uppfylls genom motsvarande post a_i:

$$\frac{a_i}{\sum_{k=1}^{6} a_k} \geq Z\%$$

där

i = det index som anger de riskkategorier som avses i artikel 277.1 i förordning (EU) nr 575/2013, rangordnade i enlighet med led d och i den ordning som följer av den rangordningen, och som motsvarar riskdrivare som inte är väsentliga i enlighet med led f.

$Z\%$ = 30 %

h) Utöver de väsentliga riskdrivare som identifierats i enlighet med led f ska de också som väsentliga riskdrivare betrakta de riskdrivare som motsvarar de riskkategorier för vilka villkoret i led g är uppfyllt.

i) För var och en av de riskkategorier som avses i leden f och h ska de som den mest väsentliga riskdrivaren för den riskkategorin betrakta den riskdrivare som motsvarar det högsta absoluta värdet av de viktade känsligheter som avses i led b.

4. Institut som antingen uppfyller villkoren i artikel 94.1 i förordning (EU) nr 575/2013 eller är undantagna från rapporteringskravet i enlighet med artikel 325a.1 i den förordningen får identifiera den väsentligaste riskdrivaren genom att tillämpa följande steg när transaktionen inleds, och därefter minst en gång i kvartalet:

a) De ska beräkna de tillägg för riskkategorin som avses i artiklarna 280a–280f i förordning (EU) nr 575/2013, beroende på vad som är tillämpligt, för varje riskdrivare som identifierats i enlighet med artikel 1. Om fler än en riskdrivare som identifierats i enlighet med artikel 1 har placerats in i samma riskkategori ska instituten vid tillämpningen av led b behålla den riskdrivare i den riskkategori som motsvarar det högsta tillägget för den riskkategorin.

b) De ska tillämpa de steg som anges i punkt 3 d–h, där de poster som används i dessa steg ska baseras på riskkategorins tillägg beräknade i enlighet med led a i denna punkt.

c) De ska som de väsentligaste riskdrivarna i de relevanta riskkategorierna identifiera de väsentliga riskdrivare som identifierats som ett resultat av den metod som avses i led b.

KAPITEL 2

Formeln för beräkning av regulatoriskt delta för köp- och säljoptioner som placerats i ränteriskkategorin och den regulatoriska volatilitet som är lämplig för den formeln och metoden för att avgöra om en transaktion är en lång eller kort position i en primär riskdrivare eller i den väsentligaste riskdrivaren i en given riskkategori

Artikel 5

Formeln för beräkning av regulatoriskt delta för köp- och säljoptioner som placerats in i ränteriskkategorin och den regulatoriska volatilitet som är lämplig för den formeln

1. Instituten ska beräkna regulatoriskt delta (δ) för köp- och säljoptioner, som placerats in i ränteriskkategorin, som är tillämpligt under marknadsförhållanden där räntor kan vara negativa enligt följande:

$$\delta = sign \cdot N\left(type \cdot \frac{\ln\left({(P+\lambda)}/{(K+\lambda)}\right) + 0{,}5 \cdot \sigma^2 \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}}\right)$$

där

$$type = \begin{cases} -1 \text{ om transaktionen är en säljoption} \\ +1 \text{ om transaktionen är en köpoption} \end{cases}$$

$$sign = \begin{cases} -1 \text{ om transaktionen är en såld köpoption eller en köpt säljoption} \\ +1 \text{ om transaktionen är en såld säljoption eller en köpt köpoption} \end{cases}$$

$N(x)$ = den kumulativa fördelningsfunktionen för en standardiserad normalfördelad slumpvariabel som speglar sannolikheten för att en normalfördelad slumpvariabel med medelvärdet noll och variansen ett är mindre än eller lika med x,

P = avista- eller terminspriset på optionens underliggande instrument,

K = optionens lösenpris,

T = optionens förfallodag, uttryckt i år med tillämpning av relevant bankdagskonvention,

λ = det skifte som är tillräckligt för att både P och K ska bli positiva, fastställt i enlighet med punkt 2,

σ = optionens regulatoriska volatilitet, fastställd i enlighet med punkt 3.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska instituten beräkna skiftet (λ) för alla köp- och säljoptioner enligt följande:

$$\lambda_j = \max(threshold - \min(P_j, K_j), 0)$$

där

P_j = avista- eller terminspriset på det underliggande instrumentet för option *j*,

K_j = lösenpriset för option *j*,

Tröskelvärde = (threshold) 0.10 %

3. Vid tillämpning av punkt 1 ska instituten fastställa optionens regulatoriska volatilitet på grundval av transaktionens riskkategori och typen av underliggande instrument för optionen i enlighet med följande tabell:

Tabell

Riskkategori	Underliggande instrument	Regulatorisk volatilitet
Ränta	Alla	50 %

Artikel 6

Metod för att avgöra om en transaktion är en lång eller kort position i en primär riskdrivare eller i den väsentligaste riskdrivaren i en given riskkategori

Instituten ska fastställa om en transaktion är en lång eller kort position i en primär riskdrivare eller i den väsentligaste riskdrivaren i en given riskkategori genom att tillämpa en av följande metoder:

a) De ska beräkna deltariskkänsligheter för dessa riskdrivare i enlighet med artikel 325r i förordning (EU) nr 575/2013 och identifiera transaktionen som en lång position i en riskdrivare där motsvarande deltariskkänslighet är positiv eller som en kort position där motsvarande deltariskkänslighet är negativ.

b) De ska bedöma beroendet av strukturen på transaktionens kassaflöden på den riskdrivaren eller transaktionens risksäkringssyfte med avseende på den riskdrivaren och på grundval av den bedömningen identifiera transaktionen som antingen en lång eller kort position.

Artikel 7

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 1 mars 2021.

På kommissionens vägnar
Ursula VON DER LEYEN
Ordförande